

Vyvěšeno dne: 5. 6. 2026

Svěšeno dne: 19. 6. 2026

Adéla Žemlová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. František Brychta**, bytem Veverkova 778, Moravské Budějovice, zast. JUDr. Františkem Sochořem, advokátem, se sídlem Průmyslová 206, Třebíč, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské náměstí 1, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: město Moravské Budějovice, se sídlem na Náměstí Míru 31, Moravské Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2025, č. j. 29 A 59/2023-139,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému advokátovi JUDr. Františku Sochorovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5 070 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal dne 6. 2. 2026 kasační stížnost, kterou se domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2023, č. j. ZKI BR-O-39/731/2023-14.; tímto žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrálního pracoviště Moravské Budějovice (dále jen „katastrální úřad“), ze dne 11. 7. 2023, č. j. OR-46/2023-741, jímž

katastrální úřad nevyhověl nesouhlasu stěžovatele s neprovedením opravy chyby v katastrálním operátu k. ú. Moravské Budějovice, týkající se evidovaných výměr parcel č. 2581, 2583/1, 2583/2 a obnovení původních hranic těchto pozemků v terénu, evidence vlastnického práva k pozemkům p. č. 2741/1, 2741/2, 4209/3, 4230/3 a evidovaného druhu pozemku u pozemků p. č. 2741/2, 4209/3 a 4230/3, neboť dle něj nejde o chybu v katastrálním operátu podle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon“).

[2] Stěžovatel podal dne 3. 2. 2023 „Opakovaný návrh na opravu chyby v katastrálním operátu“ týkající se úbytku v součtu výměr pozemků p. č. 2581, 2583/1 a 2583/2-164 m² a dále požadovaný zápis vlastnictví k pozemkům p. č. 4230/3, 4209/3, 2741/1 a 2741/2, současně ve vlastnictví města Moravské Budějovice. Katastrální úřad nesouhlasu stěžovatele s neprovedením opravy v katastrálním operátu k. ú. Moravské Budějovice nevyhověl, stěžovatel posléze podal odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto a rozhodnutí katastrálního úřadu bylo potvrzeno.

[3] V **žalobě** podané proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel namítal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu a odvoláním; popsal celou historii evidence pozemků; tvrdil důvody k podávání opakovaných návrhů na opravu chyby: od roku 1987 mu jakožto dědici není potvrzeno nabytí dědictví k pozemkům, které zesnulý otec prokazatelně vlastnil; doposud nebyly obnoveny původní hranice pozemků p. č. 2581, 2583/1, 2583/2. Dále tvrdil, že důkazy ve správním spisu a v odvolání dokazují, že středisko geodézie (SG) v Třebíči realizovalo změnu v evidenci nemovitostí u majetku rodičů bez vědomí a souhlasu rodičů, stěžovatel v archivu geodézie v Třebíči nenašel protokol (s podpisy rodičů) jako důkaz, že změna v evidenci nemovitostí byla provedena s vědomím rodičů tak, jak to vyžadovaly tehdy účinné zákony. Důkazy ve správním spise a odvolání dle něj dokazují, že v 60. letech rodiče zemědělské pozemky p. č. 2341/1, 2341/2, 4209/3 a p. č. 4230/3 zakoupili a stěžovatel je stále využívá; nebyl zjištěn dokument dokazující, že rodiče užívali pozemky jako nájemníci či neoprávněně. Město Moravské Budějovice požaduje po něm zaplacení nájemného za užívání pozemků, přičemž důkazy dokazují nezákonný správní akt provedený SG Třebíč v roce 1987. Stěžovatel požaduje nápravu po právním nástupci SG Třebíč. Bylo porušeno právo zesnulých rodičů zaručené čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný dle stěžovatele nepřihlédl k důkazům, které dokazují, že je oprávněným vlastníkem, své právo vlastnit majetek opírá o čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a požaduje nápravu podle čl. 13 Úmluvy. Stěžovatele nelze zbavit práva užívat majetek nabytý děděním postupem správního úřadu, který provedl změnu v evidenci nemovitostí na návrh Města Moravské Budějovice v roce 1995.

[4] **Krajský soud** posuzoval stěžejní otázku, zda měl katastrální úřad na návrh žalobce provést opravu chyby v katastrálním operátu. Odkázal podrobně na relevantní právní úpravu a ustálenou judikaturu týkající se (ne)provedení oprav a zápisů v katastru nemovitostí a žalobu zamítl, neboť ji neshledal důvodnou. Dospěl shodně s žalovaným k závěru, že se nejedná o chybu v katastrálním operátu, napadené rozhodnutí netrpí vadami namítanými v žalobě a závěry žalovaného jsou dostatečně podepřeny podklady správního spisu.

[5] Krajský soud předně podotkl, že žalobní námitky se v mnohém neliší od námitek uplatněných v odvolání, přičemž žalovaný je dostatečně vypořádal. Krajský soud podotkl, že v nynějším řízení nepřezkoumává ani nemůže přezkoumat správnost postupu SG Třebíč. Námitky směřující proti postupu tohoto orgánu tak nejsou v tomto řízení relevantní, neboť se v nynějším řízení jedná o návrh na opravu chyby v katastrálním operátu podaný dne 3. 2. 2023. Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že by skutkový stav, jež vzal správní orgán za základ

pokračování

napadeného rozhodnutí, byl v rozporu se správním spisem a odvoláním. Žalovaný se k historii pozemků patřících městu Moravské Budějovice (vlastníku dotčených pozemků), jakož i dřívějším neúspěšným řízením stěžovatele, vyjádřil dostatečně. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že důkazy v soudním spise nasvědčují porušení mezinárodních úmluv o lidských právech stran ochrany vlastnického práva. Žalobce nebyl zbaven práva užívat majetek nabytý děděním postupem správního úřadu, neboť tento dostatečně zjistil a prokázal, že skutečným vlastníkem pozemků byla Česká republika, a posléze město Moravské Budějovice. Nedošlo k žádnému nezákonnému zásahu ve formě odebrání půdy a vlastnictví k ní, jak se žalobce domnívá.

[6] Krajský soud konstatoval, že stěžovatel se domáhal opravy chyby, přestože katastrální operát v předmětné části žádné chyby nevykazoval (naopak, evidence je vnitřně souladná) a sám stěžovatel žádné jiné listiny (ohledně vlastnictví) nepředložil. Krajský soud uvedl, že již několikrát v předchozích řízeních stěžovatele upozornil na skutečnost, že podstatou jeho námitek je spor o vlastnické právo k nemovitostem; tento typ sporu ovšem nenáleží do kompetence katastrálnímu úřadu ani krajskému soudu ve správním soudnictví cestou opravy chyby v katastrálním operátu, ale náleží do kompetence soudu v občanském soudním řízení.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel **kasační stížnost**, v níž opakovaně vznáší odvolací, resp. žalobní námitky. K důvodům kasační stížnosti uvádí vadu řízení před správním orgánem podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tvrdí, že skutkový stav, ze kterého správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech.

[8] Stěžovatel opět zmiňuje dědické řízení po zesnulém otci, v roce 1987 při projednávání dědictví zjistil, že majetek rodičů je špatně evidován v evidenci nemovitostí u středisek geodezie Třebíč a Znojmo, nyní u katastrálních úřadů. Ve znaleckém posudku byly ze sedmi zemědělských pozemků v katastrální území (k. ú.) Moravské Budějovice jako majetek zesnulého otce uvedeny pouze dva pozemky (p. č. 2583/1 a p. č. 2583/2) s nižší výměrou, než jaká je uvedená v kupní smlouvě. Střediskem geodezie bylo stěžovateli sděleno, že změna v evidenci nemovitostí u pozemků p. č. 2581, 2583/1, 2583/2, 2341/1, 2341/2, 4209/3 a p. č. 4230/3 v k. ú. Mor. Budějovice byla provedena na základě obnovy operátu (písemné i grafické části evidence nemovitostí) novým mapováním v katastrálním území Moravské Budějovice v roce 1987.

[9] Stěžovatel konstatuje, že podává opakovaně návrhy na opravu chybných údajů dle § 36 odstavec 1 písm. a) katastrálního zákona, které vznikly při obnově operátu evidence nemovitostí v kat. území Moravské Budějovice v období let 1984-1987; poslední opakovaný návrh na opravu chybných údajů byl podán dne 3. 2. 2023. Od roku 1987 až doposud se v dědickém řízení po zesnulém otci, v následujících správních a soudních řízeních neprokázalo, že otec byl zbaven vlastnických práv k zemědělským pozemkům p. č. 2581, 2583/1, 2583/2, 2341/1, 2341/2, 4209/3 a p. č. 4230/3 v kat. území Moravské Budějovice. Od roku 1987 nebyl střediskem geodezie (následně katastrálním úřadem) předložen požadovaný dokument na základě kterého mohla být provedena změna v evidenci nemovitostí u majetku rodičů tak, jak to vyžadoval tehdy účinný zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí a zákon č. 71/1967 Sb. správní řád. Tento zásadní nedostatek způsobuje, že daný úkon není a nemůže být spojován s faktickými dopady. Dle stěžovatele v roce 1987 byly SG Třebíč prokazatelně porušeny právní předpisy, které dále stěžovatel cituje. Od roku 1987 doposud nebyl zjištěn dokument, který by dokazoval, že by rodiče užívali pozemky neoprávněně. Stěžovatel konstatuje, že v období let 1984-1987 při místním šetření, kdy probíhala obnova operátu (písemné i grafické části evidence nemovitostí novým mapováním v katastrálním území Moravské Budějovice) užívali rodiče bez problémů zemědělské

pozemky jako oprávnění vlastníci; stěžovatel tyto pozemky tudíž užívá jako oprávněný vlastník od roku 1987 doposud.

[10] Na základě uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil v plném rozsahu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za správný, poukázal na to, že stěžovatel pouze opakuje své odvolací a posléze žalobní námítky, které krajský soud dostatečně vypořádal; odkázal na správní rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Navrhuje kasační stížnost zamítnout. Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[12] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti, ověřil současně, zda rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by byl povinen kasační soud přihlížet ex offio (§109 odst. 3 a 4 s. s.).

[13] Nejvyšší správní soud a priori konstatuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví; musí proto kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, nikoli námítkami opakovaně mířit k aktu správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, sp. zn. 8 Afs 106/2006, či usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Stěžovatel však *de facto* vznáší opakované výhrady proti postupu žalovaného, které byly uplatněny jak ve správním řízení, tak i v žalobě. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být „*jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž*“ (viz rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41).

[14] Žalovaný se námítkami, které stěžovatel uplatňuje, zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jeho závěry poté podrobil přezkumu krajský soud, přičemž se s nimi v důvodech rozhodných pro učinění svých závěrů, které vedly k zamítnutí žaloby, ztotožnil. Žalovaný, potažmo krajský soud podrobně stěžovateli vysvětlili, proč namítané výměry pozemků zjevně nejsou chybou v platném katastrálním operátu, jsou v souladu s výsledky měření daných pozemků v 80. letech 20. století, přičemž vnitřní konzistence katastrálního operátu je zachována. Správní orgány tudíž neměly co opravovat. Nejde-li o výjimku (zřejmý omyl dle § 44 odst. 2 katastrální vyhlášky), o níž v daném případě nejde, lze chybné geometrické a polohové určení parcely opravit pouze na základě dvou nezbytných podkladů: výsledku zeměměřické činnosti a písemného souhlasu vlastníků, že hranice jsou nesporné. Takové podklady stěžovatel nedoložil. Žalovaný, potažmo krajský soud rovněž popsal historický vývoj zápisu pozemků ve vlastnictví města Moravské Budějovice vyplývající z doložených evidencí. Stran požadované změny druhu pozemků p. č. 2741/2, 4209/3 a 4230/3 žalovaný uvedl, že tuto může zapsat katastrální úřad pouze na základě ohlášení vlastníka pozemku doloženého příslušnými listinami. Jelikož stěžovatel není vlastníkem ani jiným oprávněným, nelze jeho žádosti vyhovět. Krajský soud shodně s žalovaným stěžovateli vysvětlili, že pokud požaduje zápis dotčených pozemků do vlastnictví jeho nebo jeho zesnulých rodičů, tedy domáhá se zápisu u katastrálního úřadu, je předpokladem, že listinou prokazující jejich vlastnictví disponuje. Stěžovatel však kromě nepodložených tvrzení nepředložil jediný důkaz o tom, že jeho zesnutí rodiče dotčené pozemky vlastnili; takovým důkazem nedisponuje ani katastrální úřad.

pokračování

[15] Katastrální úřad vychází toliko z listin, které mu byly předloženy. Pro evidovaný stav má katastrální úřad podklady. Jak již správní soudy upozornily stěžovatele v dřívějších rozsudcích, pokud trvá na tom, aby byl evidovaný stav jiný, musí katastrálnímu úřadu předložit podklady nové, které správnost těch dosavadních vyvrátí. Takovými podklady může být např. nové zaměření parcel spolu se souhlasem vlastníků o nespornosti hranic či pravomocné rozhodnutí civilního soudu o určení vlastnického práva.

[16] Nejvyšší správní soud podotýká, že ve věci neprovedení opravy stran stěžovatelových pozemků již bylo rozhodováno krajským soudem i Nejvyšším správním soudem (viz rozsudky NSS č. j. 10 As 225/2017-18, č. j. 5 As 311/2017-21), přičemž v žádném řízení nebyl stěžovatel úspěšný.

[17] V rozsudku NSS č. j. 5 As 311/2017-57, ze dne 6. 12. 2018, se k otázce vlastnictví k pozemkům p. č. 2741/1, 2741/2 a 4209/3, k. ú. Moravské Budějovice stran tvrzení stěžovatele, že jako *vlastník* výše uvedených pozemků by měl být veden on (resp. Jeho rodiče), nikoliv město Moravské Budějovice, uvádí: „Katastrální operát v tomto ohledu žádné chyby nevykazuje (naopak evidence je vnitřně souladná, viz zejm. str. 2 a 3 rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 25. 5. 2015). Kromě nepodložených tvrzení stěžovatele nic nesvědčí o tom, že jeho zesnulí rodiče dotčené pozemky někdy vlastnili. Stěžovatel se neustále dovolává kupních smluv na uvedené pozemky, které však příslušné správní orgány neevidují a ani sám stěžovatel je nedoložil. Ani skutečnost, že stěžovatel pozemky od roku 1987 do současnosti užívá, sama o sobě neznamená, že zápis v katastrálním operátu je chybný. Z tvrzení stěžovatele spíše vyplývá, že podstatou jeho požadavku ve skutečnosti není oprava chyby v katastrálním operátu, ale snaha domoci se vlastnictví dotčených pozemků. V takovém případě se ovšem stěžovatel musí obrátit na civilní soud, nikoliv na správní orgán, resp. Soud ve správním soudnictví (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 3. 2013, čj. 7 As 187/2012-31, ze dne 20. 6. 2018, čj. 4 As 106/2018-59).“

[18] V rozsudku NSS č. j. 10 As 225/2017-68, ze dne 4. 1. 2018 soud k obdobným námitkám stěžovatele konstatoval: „Nelze postupovat dle § 36 katastrálního zákona, pokud ke změně výměr dotčených pozemků na hodnoty, které jsou dnes evidovány, došlo v rámci vyhotovení katastrálního operátu v roce 1987, přičemž stávající operát z roku 2004 hodnoty vytyčené v roce 1987 převzal. Jediná změna, ke níž došlo, bylo překlopení mapy do digitální verze. Správní orgány při vyhotovení stávajícího operátu z roku 2004 vycházely z údajů a listin založených v předchozím operátu, předně z mapování z 80. let minulého století, které bylo zakončeno v roce 1987 vyhotovením základní mapy velkého měřítká. Jak krajský soud správně uvedl, podstatou stěžovatelových námitek je spor o vlastnické právo k části pozemků (včetně otázky přesného vytyčení hranice mezi pozemky), takový spor ovšem náleží do kompetence soudu v občanském soudním řízení. Není proto pravda, že správní soudy připravily stěžovatele o přístup k ochraně jeho tvrzeného vlastnického práva, ke tomu však slouží žaloba v civilním soudnictví. NSS zdůrazňuje, že institut opravy chybných údajů katastru „v žádném případě neslouží a ani nemůže sloužit k řešení sporů ohledně existence právních vztahů k nemovitostem. Při opravě chybného údaje katastrální úřad nemůže fakticky nalézat právo, tedy posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby v katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jim zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky spočívající např. v posouzení, kdo je vlastníkem konkrétní nemovitosti či jaký je skutečný průběh mezi vlastníky sporné hranice mezi pozemky. Rozhodnout konečným způsobem ve sporu o právním vztahu k nemovitosti může pouze obecný soud v nalézacím řízení, nikoli katastrální úřad cestou opravy chyby v katastrálním operátu. V této souvislosti je nutné také konstatovat, že institut opravy chyby v katastrálním operátu v žádném případě nelze považovat za jakýsi opravný prostředek proti katastrálním úřadem provedeným zápisům v katastru nemovitostí“ (Bláhová, I. Komentář k § 36, in: Katastrální zákon. Komentář. Wolters Kluwer 2015, zvýraznění doplnil NSS, obdobně též krajským soudem správně citované

rozsudky NSS ze dne 13. 3. 2013, čj. 7 As 187/2012-31, resp. Ze dne 24. 4. 2013, čj. 7 As 131/2012-32, č. 2902/2013 Sb. NSS).“ Ústavní stížnost proti rozsudku desátého senátu odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 711/18; mimo jiné v něm uvedl: „Ústavní soud upozorňuje na to, že obsahem ústavní stížnosti byly převážně argumenty, jež stěžovatel uplatnil již před obecnými soudy. Podstatou stěžovatelova nesouhlasu se závěrem správních orgánů se správně zabýval jako krajský soud, tak i Nejvyšší správní soud a vysvětlil stěžovateli nejen důvody, proč nejsou závěry správních orgánů v jeho věci nezákonné, ale dokonce naznačil i možný postup, jímž by stěžovatel svůj nesouhlas s obsahem katastrálního operátu mohl řešit.“

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně popisuje celou historii zápisů stran dotčených zemědělských pozemků, přičemž s nimi vyslovuje nesouhlas. V kasační stížnosti však nelze nalézt žádnou námitku směřující k rozsudku krajského soudu, který má být podroben přezkumu kasačním soudem; není zřejmé, které jeho závěry považuje stěžovatel za nezákonné či nepřezkoumatelné, a z jakých důvodů; pouhý odkaz na důvod dle § 103 odst. 1 písm. B) s. ř. s. nepostačuje.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni; kasační námitky proto musí představovat kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty argumenty které pokládá za nejpádňější. V případě stěžovatele nebyly uplatněny žádné skutečné kasační důvody. Kasační stížnost nikterak nereaguje na rozsudek krajského soudu, který napadá, ale míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného správního orgánu.

[21] Nejvyšší správní soud podotýká, že nebyl důvod k tomu, aby hleděl na kasační stížnost jako na podání trpící vadami, které by byl povinen odstraňovat podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení slouží soudu k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Takové blanketní kasační stížnosti ve skutečnosti jen ohlašují úmysl uplatnit k výzvě soudu konkrétní kasační důvody a kromě označení účastníků, napadeného rozsudku a citace některých písmen § 103 odst. 1 s. ř. s. v nich nebývá žádný další text. Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. ale není určen k tomu, aby soud, který obdrží strukturovaný text tváří se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího v kasačním řízení, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností. Stěžovateli byl v řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením ze dne 12. 3. 2026, č. j. 5 As 23/2026-33, zástupcem advokát. S usnesením o ustanovení mu byl současně zaslán jak napadený rozsudek krajského soudu, tak stěžovatelem podaná kasační stížnost; písemnosti advokátovi byly doručeny dne 17. 3. 2026. Advokát ke kasační stížnosti nic nedoplnil.

[22] NSS neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti náležela, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

pokračování

[24] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, proto jim právo na náhradu řízení dle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. nevzniklo.

[25] Ustanovenému advokátovi náleží odměna dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby je určena dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 4 620 Kč. K tomu zástupci stěžovatele náleží paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč. Celková odměna zástupce stěžovatele tak činí 5 070 Kč. Tato částka bude vyplacena zástupci stěžovatele z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2026

L. S.

JUDr. Lenka Matyášová v. r.
předsedkyně senátu